

Parlant la gent s'enten

Un estudiant de tercer curs de la Facultat de Dret, conegut meu fa cosa de poc temps, comentant en privat l'article anterior aparegut en aquestes pàgines sobre l'ensenyança de l'Església, em digué que li havia aclarit alguns dubtes. I em digué que m'ho agràtia molt sincerament i aquelles altres coses que es diuen en semblants ocasions. En dir tot això, vaig restar un xic sorprès. No és que aquest jove ignorés que l'ensenyança de l'Església fós cara. S'entén en les grans capitals Allò que ignorava eren les causes.

Vaig poder observar que dintre de la Facultat hi ha qui té i demostra un interès molt viu en desprestigiar positivament l'Església. Em deia que li havien demostrat amb números a la mà que l'Església amagatzema grans tresors amb el diner de les famílies, adquirint aquest diner a base de jornal doble la majoria de les vegades. La demagògia d'aquesta afirmació a més de ridícula, per gratuïta i altisonant, és absurda. A més a més, això m'ho lligava amb una altra cosa, dient que ací a Espanya l'Església, en qüestió social almenys, ni havia escrit ni havia fet res de positiu. Amb la manera d'enraonar i de presentar les coses, es veia que és un xicot intel·ligent. No és de Granollers; tampoc és de Barcelona. És un bon noi i l'opinió de certs estudiants que duen la lliçó molt ben apresada, el feia pensar i arrugar la cara. Ben explicada la cosa, ha parat esment que no és possible creure's i escampar certes afirmacions si aquestes no han sigut curosament estudiades en les seves causes. Ha tingut de fer, en aquest cas, i suposo que no serà l'últim, una aplicació pràctica dels principis filosòfics que li han ensenyat en les aules.

Una lliçó pràctica que vostè potser ja sabia, però que també s'ha vist forçat a recordar. Recordi-la sempre, perquè, a cau d'orella i també obertament, sentirà pel carrer, en els comerços, i sobretot en als tallers i en les fàbriques explicacions completament oposades a la veritat.

Avui, amic lector, li proporcionaré unes dades que l'ajudaran a formar-se una idea més cabal del problema de l'ensenyança de l'Església, i generalitzant més les coses, del problema de l'ensenyança privada en les nostres regions. Aquestes dades vostè mateix les pot comprovar es-

cribint a la F. E. R. E., Claudi Coello; 32, Apartat 1.267, Madrid, des d'on rebrà tota classe d'informació respecte d'aquest particular. La F. E. R. E. és la Federació Espanyola de Religiosos de l'Ensenyança, federació organitzada i constituïda per l'Eminentíssim Cardenal Larraona.

Dades:

- Holanda paga el 80,1% de l'ensenyança mitja en els col·legis catòlics; i no és pas un país catòlic.
- Anglaterra paga tots els gastos de l'ensenyança; i fins i tot el 75,1% de la construcció dels col·legis. I tampoc és un país catòlic, car la religió oficial és l'anglicana.
- Alemanya té en cada Estat distintes normes establertes; però tots els Estats simpatitzen amb l'ensenyança no estatal i la subvencionen degudament. S'entén l'Alemanya Occidental; i, llevat de la Baviera, l'Alemanya tam-

poc és catòlica.

- Bèlgica paga tots els professors titulats, jubilation dels professors des de 65 anys i a més a més el 60,1% dels gastos d'equip. Més de 3.000 francs anyals per alumne per gastos de funcionament. I encara que Bèlgica és catòlica, l'Estat com a tal és aconfessional.
- França, malgrat la seva laïcitat estatal, subvencion oficialment des de fa un parell d'anys l'ensenyança privada catòlica.

Aquests països, com exemples no gens sospitosos. El lector pot comparar aquestes dades amb les que li vaig propocionar la quinzena passada. De totes maneres, en er aquestes comparances cal que un hom tingui present que Espanya es troba entre els països econòmicament dèbils, mentre que els ara esmentats són econòmicament forts. No tot, doncs, és qüestió d'intelligència i voluntat; hi ha circumstàncies que resten possibilitats en el camp dels afets concrets. Però, en canvi bé poden servir aquestes dades per a confirmar una tesi que, altres països europeus més pròspers que el nostre, han posat en pràctica

Crec sincerament que a l'Església hom li ha d'exigir que la seva ensenyança sigui la millor de totes. Això honorarà sense dubte els col·legis de l'Església. I que se l'ha d'ajudar a aconseguir-ho, perquè, ben mirat, es tracta d'una obligació moral de tots els catòlics espanyols. I, si un hom vol, protestar inclús pels preus elevats que en les grans capitals imposen en les quotes. Però en fer-ho, amic meu, saber per què resulten cars i davant de qui un hom ha de protestar.

No oblidem que lluitem amb segles de monopoli cauducat, car les idees enciclopedistes fa molt de temps que han passat de moda. Però, malgrat aquesta ideologia retrassada, bé sabem prou que es troba fermament arrelat, àdhuc inconscientment en molts cristians, que s'escandalitzen per allò que han de pagar de la pròpia butxaca i no s'escandalitzen, en canvi, —sorpresa causa el constatar-ho!— per la pervivència d'un sistema nascut en temporades pitjors. Recordem solament de pas que aquest sistema, nascut a finals del segle XVIII, fou definitivament estructurat i adquirí carta de ciutadania amb la Llei d'Ensenyança de 1845, firmada per la Reina Isabel II i votada per unànim pronunciament favorable de les dues Cambres. Era l'època del triomf del liberalisme filosòfic i polític. Gràcies a Déu, les coses han canviat; per què no podem esperar, doncs, un canvi de posició i un millonament en aquest aspecte?

E. P.

Primeros pasos hacia el amor

La carretera se llena, las noches de fiesta, de parejas que pasean. Los bancos de nuestras plazas acogen a jóvenes —él y ella— que han llegado al amor. ¿Qué amor? Puede ser auténtico o un sucedáneo. Puede ser el grande, el que llena y da sentido a toda una vida o el degradado y empequeñecido.

También el amor necesita un guía. «**Primeros pasos hacia el amor**» es un librito pequeño, algo desgarrado, con papel oscuro y fotografías de defectuosa reproducción. Lo ha escrito **H. Godin** y ahora, por veinte pesetas, nos lo ofrece, en castellano, la editorial «**Nova Terra**». Es un pequeño gran libro. Y es de agradable lectura.

Puede ser un buen guía para el amor. Para el amor no sólo de los que empiezan sino también para quienes, habiéndolo ya descubierto, necesitan orientación y consejo para hacerlo crecer, porque el amor que no crece muere irremisiblemente.